

Kirkenes Verdensråd
Konferanse for verdensmisjon og evangelisering
Melbourne, Australia, 12. – 24. mai 1980

Konferansens budskap KOMME DITT RIKE¹

Kjære brødre og søstre i Kristus.

Vi er mer enn fem hundre kristne fra mange nasjoner, som har kommet sammen på Kirkenes Verdensråds konferanse om verdensmisjon og evangelisering i Melbourne, Australia, fra 12. til 24. mai 1980. Vi er samlet i Herren Jesu Kristi navn. Vi har rettet vår oppmerksomhet mot bønnen Jesus lærte oss: «Komme ditt rike». Denne bønnen uroer og trøster oss, samtidig som den forener oss.

Vi møtes i skyggen av atomtrussel og tilintetgjøring. Vår verden er dypt skadet av de sterkes undertrykking av de svake. Denne undertrykkingen finner sted på det økonomiske, politiske, rasemessige, seksuelle og religiøse område. Vår verden, så stolt som den er av menneskelige framskritt, er full av mennesker som lider av sult, fattigdom og urettferdighet. Det sløses med mennesker.

Skjønner de da ingen ting, disse ugjerningsmennene?
De sluker mitt folk som en spiser brød.

(Salme 14,4)

De fattige og de sultne roper til Gud. Vår bønn «komme ditt rike», må bli bedt i solidaritet med ropet til millioner som lever i fattigdom og urettferdighet. Mennesker lider i en stille smerte, men deres ansikter avslører deres lidelser. Kirken kan ikke leve på avstand fra disse ansiktene, fordi den ser Jesu ansikt i dem (Matteus 25).

I en slik verden kommer forkynnelsen av Guds rike til alle. Den kommer til de fattige, og i dem fremmales kraften til å stadfeste deres menneskeverd, frihet og håp. Til undertrykkeren kommer den som dom, utfordring og et kall til omvendelse. Til de ufølsomme kommer den som et kall til å bli seg bevisst sitt ansvar. Kirken selv

¹ Budskapet og seksjonsutdragene er oversatt til norsk ved Asta Holm og Thor Halvor Hovland. Mellomkirkelig Råd. Utvalget er ved Åg Holter.

har ofte sviktet sin Herre ved å hindre hans rike i å komme. Vi innrømmer denne synd og at vi trenger til omvendelse, tilgivelse og renselse.

Den treenige Gud som har åpenbart seg i Jesu Kristi person og gjerninger, er sentrum for alle folk og alle ting. Vår frelser Jesus Kristus ble lagt i en krybbe «fordi det ikke var plass til dem i herberget» (Lukas 2, 7). Han er sentrum i Livet samtidig som han nærmer seg dem som lever på livets skyggesider. Han bekrefter sitt herredømme ved å gi det opp. Han ble korsfestet «utenfor porten» (Hebreeerne 13, 12). I denne overgivelse av makt, etablerer han sin makt til å helbrede. De gode nyhetene om Guds rike må bli presentert for verden av kirken, Kristi legeme, rikets sakrament på hvert eneste sted til alle tider. Det er ved Den Hellige Ånd at riket vil bli brakt til sin siste oppfyllelse.

Mennesker som lider under urettferdighet er i periferien av nasjonal- og samfunnsnivå. Mange er økonomisk og politisk undertrykt. Ofte er dette mennesker som ikke har hørt evangeliet om Jesus Kristus. Men Jesus Kristus kommer til dem. Han utøver sin helbredende makt i periferien. Vi som er deltakere på denne konferansen om verdensmisjon og evangelisering, er utfordret av de fattiges lidelser. Vi ber om at de må få høre evangeliet og at vi alle må bli verdige forkynnere av evangeliet i ord og liv. Vi står under dommen og håpet i Jesus Kristus. Vi inviterer dere til å bli med oss i forpliktelse overfor Herren, og vi ber om at hans rike må komme.

Seksjon I;

GODE NYHETER TIL DE FATTIGE

De fattige, de rike og Guds rikes komme.

(1.)

Guds rike som er blitt innsatt av Jesus Kristus, bringer rettferdighet, kjærlighet, fred, glede og frihet fra myndigheter og makter, hvis demagogiske krefter plasserer menneskelige institusjoner og menneskeliv i trelldom, og infiltrerer deres sammensetning. Guds dom er åpenbart som en omveltning av normene, verdiene og strukturene i denne verden. Sett i dette rikes perspektiv, prioriterer Gud tydelig de fattige.

Da Jesus begynte sitt virke, henviste han til profeten Jesaja: «Her-

rens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne et gledesbudskap for fattige» (Lukas 4, 18). Denne opplysningen var ikke ny, fordi Gud hadde vist sin forkjærlighet for de fattige gjennom hele Israels historie. Når Israel var slave i Egypt, sendte Gud Moses for å lede folket ut til det land han hadde lovet, hvor de etablerte et samfunn i henhold til Guds åpenbaring gitt gjennom Moses, et samfunn hvor alle skulle dele likt. Etter at de kom inn i landet, påla Gud dem å huske at de engang hadde vært slaver. Derfor skulle de ta seg av enkene, de farløse, den reisende som var innenfor deres porter, deres barn, deres tjenere og til og med deres dyr (5. Mos. 5, 13–15; 15, 1–18). Om og om igjen måtte profetene minne Israel om nødvendigheten av å beskytte de fattige og undertrykte og arbeide for Guds rettferdighet.

I Jesus identifiserte Gud seg selv med de fattige og undertrykte ved å sende sin Sønn til å leve og tjene som en gallileer, som snakket direkte til alminnelige mennesker. Han lovet å velsigne dem som stilte behovene til de sultne, de tørste, de fremmede, de nakne, de syke og fangene, og til slutt å dø på korset som politisk forbryter. De gode nyhetene som ble overlevert til kirken, er at Guds nåde var i Jesus Kristus som «for deres skyld ble han fattig da han var rik, for at dere skulle bli rike ved hans fattigdom» (2. Kor. 8, 9).

(2.)

Fattigdom betegnes i Skriften som lidelse, nød og undertrykkelse. Men den kan òg inkludere overstrømmende glede og stor giverglede (2. Kor. 8, 1 f.). Evangeliet som er blitt gitt til den kristne kirke må komme å jour med denne kontinuerlige omsorg Gud har for de fattige, som Jesus har gitt sin velsignelse.

At Jesus valgte de fattige, blir et eksempel og en utfordring for alle mennesker, og viser hvordan Guds rike skal mottas. De fattige er «velsignet» på grunn av deres lengsel etter rettferdighet og deres håp om frigjøring. De tar imot løftet om at Gud er kommet for å redde dem, for så å oppdage og identifisere sitt eget håp om frigjøring og et menneskeverdig liv med hans løfte.

(5.) **Hvem er de fattige i dag?**

Ingenting kan bli mer tydelig enn fattigdommens eksistens i verden i dag. De fleste av nasjonene er fattige sammenlignet med de få land som har samlet rikdommen og ressursene fra hele verden. Til og med i de rike nasjonene er det store grupper av befolkningen

som er fattige sammenlignet med sine medborgere som har det bedre. Likevel har det vært vanskelig å komme fram til en felles forståelse av hvilke mennesker som i dag skulle bli identifisert som «de fattige».

(6.)

Selv om vi til tider har vært fristet til å sette «materiell» fattigdom i motsetning til «åndelig» fattigdom, har vi funnet at dette er en utilfredstillende måte å forstå situasjonen på. Menneskeheten er blitt skapt av Gud som en «levende» sjel og vi er overbevist om at mangel på mat, bolig og klær produserer lidelse og elendighet, mens mangel på identitet, kjærlighet og fullbyrdelsen kan gjøre selv de mest velstående omgivelser uutholdelige. Evangeliet om Guds rike har adresse til alle mennesker i alle livssituasjoner. Gud arbeider for en total frigjøring av hele det menneskelige liv, ja for forløsningen av hele kosmos.

(7.)

Vi er ikke blitt enige om hvor vi skal legge hovedvekten, men vi har brukt flere måter for å identifisere hvem de fattige er i dag:

a) *Fattigdom på livsnødvendigheter* — De som er blitt forhindret i å ha materiell og kulturell rikdom. I noen situasjoner er denne fattigdom et resultat av ressursfattige omgivelser, mangel på hensiktsmessig teknologi, og av økonomi og politikk som er blitt pålagt utenfra. I de fleste tilfeller har livsnødvendighetene blitt ekspropriert av andre. Urettferdig oppsamling av rikdom og diskriminering ligger til grunn for situasjonen til de fleste av dem som er fattige på denne måten.

b) *Fattigdom og materiell velstand* — De som eier materiell og kulturell rikdom, har det likevel ikke godt. Både i kapitalistiske og sosialistiske stater er det en sterk følelse av ubehag og selvødeleggende fremferd blant mennesker som har nok — og mer enn nok — av livsnødvendigheter. Dels skyldes det sosiale årsaker og dels personlige grunner. Ikke all denne fattigdom kan beskrives som resultat av rikdom og urettferdig utnytting. Noen vil si at disse ikke skulle kalles «fattige», selv om de er i nød.

c) *Frivillig fattigdom* — De som har muligheter til å ha materiell

rikdom og som er rede til å leve et liv i forsakelse eller selvfornekning for å bruke rikdommen på en ansvarlig måte. For noen går dette så langt som til å solidarisere seg med de fattige ved å gi opp sin velstand og sikkerhet frivillig, for å stå sammen med de fattige i kampen mot fattigdom som resultat av urettferdighet.

(20.)

Vi ønsker å *anbefale* det følgende for medlemskirkene i Kirkenes Verdensråd:

a) *Bli en kirke i solidaritet med de fattiges kamp.*

De fattige er allerede i ferd med å endre sin egen situasjon. Det som trenges fra kirkenes side er en misjonsbevegelse som støtter det de alt har begynt, og som fokuserer på å bygge opp evangeliserende og vitnende samfunn av fattige, som vil oppdage og leve ut uttrykk av tro blant massene av fattige og undertrykte.

Kirkene trenger å gi opp sine holdninger av nedlatende velvillighet og veldedighet overfor de fattige. I mange tilfeller vil dette innebære en radikal endring i det institusjonelle liv i misjonsbevegelsen. Kirkene trenger også å være rede til å lytte til de fattige, like- som de kan få kjenneskap til hvilke måter de selv har vært med på å gjøre dem fattige.

Mulighetene for å uttrykke denne solidaritet er mange, men hver enkelt må være tilpasset de fattiges situasjon og med respekt for deres lederskap i evangeliserings- og misjonsarbeidet. Det er et kall til å handle til støtte for de fattiges kamp mot undertrykking. Selv om dette i dag betyr støtte på tvers av landegrenser og kontinenter, skulle ikke kirken ignorere kampen innenfor sine egne samfunn. Det er et kall til selv å ta del i kampen. Å frigjøre andre fra fattigdom og undertrykking er også å løse de bånd som fanger kirkene inn i det internasjonale utbyttingsnett. Det er et kall til å bli de fattiges kirker. Selv om ikke alle vil ta imot kallet til å gi avkall på sin rikdom, kan dette bli det mest talende vitnesbyrd om de gode nyhetene når medlemmer av den kristne kirke frivillig blir med i de fattiges samfunn her på jorden.

b) *Bli med i kampen mot de makter som utbytter og gjør fattige.*

Fattigdom, urettferdighet og undertrykking slipper ikke frivillig taket på de fattiges liv. Derfor er det nødvendig å gå aktivt inn i kam-

pen mot disse maktene som skaper og opprettholder den nåværende situasjon. Dette vil inkludere de multinasjonale sammenslutninger, regjeringer og kirkene selv, samt deres misjonsorganisasjoner hvor de er blitt med i utbyggingen og fattiggjøringen. De som i dag vil gjøre krav på belønningene som Jesus lovet til dem som er forfulgt, eller martyrenes seierskrone, er i stadig stigende grad de som går med i kampen på de fattiges side mot disse maktene.

c) *Etabler nye forhold til de fattige innenfor kirkene.*

Mange av de fattige tilhører kirkene, men bare noen få er i stand til å bli hørt og føle at de har innflytelse. De nytestamentlige kirkene fikk lære at de ikke skulle gjøre forskjell på folk, men mange av dagens kirker har bygget status-, klasse-, kjønns-, og rasestrukturer rett inn i sine organisasjoner og fellesskap. Kirkene skulle være åpne for eksistensen av og stemmen til de fattige i sine egne rekker. Strukturene i misjon og kirkeliv trenger fremdeles å bli endret til former for fellesskap og tjeneste. I mange tilfeller vil dette bety et mer enhetlig misjonsengasjement som ikke vil fortsette det bortkastede og forvirrende skille mellom kirkesamfunnene. Livsstilen både til prestskapet og de leke lederne trenger å bli endret slik at de kommer nærmere til de fattige, i stedet for å være opptatt av å legge vekt på forskjellene. De kirkene som nå utbytter kvinnene og de unge, trenger å skape muligheter for dem til å ta del i lederskap og avgjørelser.

d) *Be og arbeid for Guds rike.*

Når kirkene legger vekt på sitt eget liv, blir øynene deres ledet vekk fra Guds rike, som var kjernen i vår Herres budskap og representerer de fattiges håp. Det å be for Guds rike vil konsentrere kirkens oppmerksomhet mot det som Gud prøver å gi til hele sin skapning, inklusive menneskeheten. Det å be for Guds rike vil sette kirken og dens medlemmer i stand til å arbeide inderligere for rikets utvikling, å se iverigere etter rikets tegn i menneskehetens historie og til å vente enda tålmodigere på dets fullbyrdelse.

Seksjon II:

GUDS RIKE OG MENNESKERS KAMP

Kallet til kirkene om å leve midt i menneskers kamp.

(3)

Det er naturlig nok en fristelse for kirkene, eller de etablerte leder-
skapene og de innflytelsesrike personene i kirkene, til å unngå kon-
frontasjon med kampen i denne verden, begrunnet med at Guds ri-
ke ikke «er av denne verden». Det er ikke av denne verden, men er
«til stede» nettopp i en konfrontasjon med myndigheter og makter,
som er blitt åpenbart helt tydelig for kirkene gjennom Jesu Kristi
liv. Det er vår overbevisning at kirkene er kalt til å vende tilbake til
og fornye det de har i Jesus Kristus, slik at de blir i stand til å kjem-
pe sammen med alle dem som håper, i stedet for å gi etter for for-
tvilelse og passivitet.

For at en skal få del i Guds frelse ved Jesus Kristus gjennom Den
Hellige Ånd, må kirkene ha sitt liv i Gud, i den Hellige Skrifts sak-
ramentale realiteter, i bønnene og i nattverden. I denne dimensjon-
en av deres liv, er de kalt til å huske på og presentere for Gud
kampen i denne verden og være talsmenn på vegne av verden.

(4)

I sine vitnesbyrd om Guds rike i ord og gjerninger må kirkene våge
å være til stede der hvor menneskeheten blør. Kirkene må være nær
dem som lider, til og med ta den risiko å bli regnet med blant de
onde. Guds kongelige styre viser seg på jorden som den korsfestede
Jesu kongedømme, det som setter hans disipler sammen med ham
under korset. Uten å miste det endelige håp om Guds rike av syne,
eller å gi opp deres kritiske holdning, må kirkene våge å være til ste-
de midt i menneskenes kamp for dennesidige løsninger og ønske al-
le tegn på en håpefull utvikling velkommen.

(5)

Kirkens spesielle oppgave er å vise den endelige åpenbaring av Gud
i Jesus Kristus, og ved Den Hellige Ånds hjelp, etablere slike synlige
tegn på Guds rike som gir nytt håp til alle dem som lengter etter en
mer menneskelig verden. Særlig blant mange unge mennesker er
det en søken etter mulige forsoningsmidler i dagens verden. Siden

Kristus ikke er til bare for en del av menneskeheten, men for alle mennesker, må kirken gi respons til denne spennende oppgaven med å være redskap til forsoning midt i den menneskelige kamp. Og dette gjør det nødvendig å ta bestemte standpunkt i konflikter og kampsituasjoner.

Den konkrete menneskelige kamps utfordring til kirkene.

Guds rike og folkets kamp i de landene hvor folket søker etter frigjøring og selv-bestemmelse.

(7)

Vi befinner oss som kirker og individuelle kristne involvert i, og som en del av, folkenes kamp for frigjøring og selv-bestemmelse i våre egne land. Det betyr at vi, og kirkene vi hører til i, må våkne opp til å se den rollen vi har i disse kampene, og vi må være rede til å se etter Guds nærvær i det som skjer, til og med når han overrasker oss.

Den profetiske stemme fra den tredje verdens kirker

(12)

Den tredje verdens kirker og nasjoner må ofte forsvare sin stillingtagen enten den er for eller imot vest eller øst. Slike krav er misforstått. Det vi må forstå og respektere, er at deres primære stillingtagen i de land hvor de prøver å vitne om evangeliet, er for de fattige og de undertrykte og ikke for en politisk ideologi. Den stillingen som den Romersk-katolske kirken tok i Puebla, Mexico, nemlig en forkjærlighet for de fattige, er et klart eksempel på denne holdningen.

De kristnes engasjement i revolusjon og nasjonal gjenoppbygging i Nicaragua motiverer marxistene til å revurdere forståelsen av og forholdet til de kristne og deres tro.

Hvis en kirke eller medlemmer av en kirke skulle velge å bruke marxistiske eller andre ideologiske instrumenter for å analysere den sosiale, økonomiske og politiske situasjon de befinner seg i, er det helt nødvendig å være på vakt mot faren for umerkelig å bli brukt av en slik ideologi. Det er en konstant fare for å gå i den samme fellen som så mange kirker har gjort i forholdet til den ideologien som er innebygd i kapitalismen, og derved miste sin troskap mot evangeliet og sin egen troverdighet.

Kirkenes Verdensråd har på forskjellige måter uttrykt sin solidaritet med frigjøringskampene og er derved blitt et tegn på Guds rike

for mange folk. Det tegnet har holdt dem oppe i deres kamp, og på grunn av dette har ikke kirkene mistet sin troverdighet hos dem som er involvert i kampen. Dette skulle utfordre kirkene til en mer åpen støtte.

Guds rike og kampen for menneskerettighetene.

(13) I bønner som vår Herre gav til sin kirke, er vi oppfordret til å be i solidaritet med alle folkeslag for Gudskongelige herredømme og vi ber om at Guds vilje må skje på jorden som i himmelen. I lys av dette ser vi at våre samfunnsstrukturer — det være seg religiøse, politiske eller økonomiske — er blitt hindringer for, eller har aktivt satt til side, eller til og med forhindret, kvinner og menns utvikling til fullverdig liv, og derved fornektet mennesker deres Gud-gitte rett til verdighet og vekst.

Den verdensomspennende kirken er selv et tegn på Guds rike på jorden ved å fortsette Kristi gjerning i en kamp for alle menneskers vekst til fullverdig liv. Dette betyr å proklamere Guds dom over enhver autoritet, makt eller styrke som åpent eller indirekte fratrer folk deres menneskerettigheter.

Evangelisering og misjon i kampen for menneskerettighetene.

(19)

Kirkene og individuelle personer blir stadig involvert i kampen for menneskerettighetene. Dette gjør de fordi de i Jesus Kristus som Herre i Guds rike har sette en radikal utfordring overfor alle forsøk på å nekte kvinner og menn deres menneskerettigheter. Kirker og kristne er kalt til å ta del i denne kampen som vitner i lydighet mot evangeliets enestående krav om kjærlighet til fienden, tilgivelse og forsoning. Evangelisering er en del av det lokale oppdrag til kirken i det sosiale, økonomiske og politiske liv i samfunnet. Derved blir en slik deltaking i kampen for menneskerettighetene i seg selv et sentralt element i kirkens totale oppgave, nemlig å forkynne i ord og gjerning den korsfestede og oppstandne Kristus.

I kampen for Guds rikes verdier, må kirkene konfrontere disse med de onde aspektene ved multi-nasjonale selskaper, som kanskje er dagens mest virksomme agenter for Mammons mot-rike.

Kirkene, som representerer Kristi legeme i sine sammenhenger, må også strukturere seg selv på en måte som tillater alle å være like for Gud, og ha et ord med i bestemmelsesprosesser.

Kirkene må tale profetisk om menneskerettighetsspørsmålene, men må også være rede til å være et folk under korset i sitt miljø og lidende bære et stille vitnesbyrd om håpet som er i dem.

I kirkene er det ikke individer som kjemper, men Kristus som arbeider gjennom dem. Og det er gjennom våre daglige liv at de større endringene i samfunnet kan skje i retning av Guds rike.

Kirkene må peke ut disse små hendingene i kampen for menneskerettigheter som tegn på Guds rike og by dem fram som håp for verden.

Guds rike sett i sammenheng med en sterk oppvåkning av verdensreligionene.

De positive og negative sider ved religioner og religiøse vekkelser.

(21)

Spørsmålet om Gud er i arbeide i religiøse vekkelser kan ikke besvares med et enkelt 'ja' eller 'nei'. I de forskjellige religioner og deres oppvåkning, er det positive og negative sider, og selv denne tvetydigheten skifter karakter fra situasjon til situasjon. Men over alt hvor en religion eller dens oppvåkning gir mer menneskeverd, menneskerettigheter og sosial rett for alle folk, og bringer frihet og fred for alle, der kan vi se Gud i arbeid.

Over alt hvor mennesker søker Gud, og hvor de kommer nær og finner Gud, der er Gud naturligvis ikke langt borte fra noen av dem (Apostlenes gjerninger 17). Kirkene må imidlertid ikke glemme at når disse kriteriene blir anvendt på historien og på dagens liv i de kristne kirkene selv, kommer lignende tvetydigheter til syne.

En ydmyk og åpen holdning til folk med andre trosoppfatninger.

(23)

Slik som det blir pekt på i 'Retningslingjer for dialog' av Kirkenes Verdensråds sentralkomit , Jamaica 1979, står en dialogisk tilnæringsmåte til naboens trosoppfatning og overbevisninger ikke i motsetning til misjon. V rt oppdrag,   vitne om Jesus Kristus, kan aldri bli gitt opp.   forkynne evangeliet til hele verden forblir en viktig forpliktelse for alle kristne, og det må gjøres i Herrens  nd, ikke i en prangende og aggressiv  nd.

La oss handle med visdom overfor dem utenfor våre rekker og la oss bruke anledningene fullt ut. La våre samtaler alltid være preget av nåde og aldri være tomme, og la oss arbeide med hvordan vi best kan snakke med hver enkelt person vi møter, (Kol. 4, 5–6).

Guds rike sett i sammenheng med land med sentraldirigert økonomi.

(24)

Den ofte forekommende inkonsistens fra kirkenes side, motsetningene i deres liv, deres eldgamle avstandstagen fra de fattige, deres forbund med maktapparatet – alle disse faktorene har underminert den kristne tros troverdighet blant mange av dem som har overgitt seg til å arbeide for en ny verden. Dette gjør det presserende for kirkene å utruste sine medlemmer slik at de kan delta i oppbyggingen av et bedre samfunn, hvor menn og kvinner lever sammen i likhet, rettferd og deler Guds gaver sammen.

Rikets budskap sett i sammenheng med land med sentraldirigert økonomi.

(25)

Tegnene på Guds rike trenger å bli oppdaget og forkynt i hvert samfunn. Den profetiske lære i Det gamle Testamentet understreker overbevisningen om at rettferdighet, tro og lengsel etter Guds rike er flettet sammen og betinger hverandre. De eskjatologiske synene i Det nye Testamentet og Jesu liv og lære viser at Guds rike ikke er uten forbindelse med et samfunn som søker like muligheter for alle. I land med sentraldirigert økonomi, skulle forkynnelse og vitnesbyrd om riket hjelpe folk til å gjenoppdage Jesus som frigjører av alle mennesker fra makter som undertrykker, fremmedgjør og truer dem, det være seg gamle eller nye strukturer.

Guds rike i kamp i land dominert av materialisme og storbyvekst.

Kirkene som del av forbrukersamfunn.

(29)

Kapitalorienterte samfunn skaper konstante utfordringer til kirkene i sine vitnesbyrd om Guds rike. De setter fram falske mål for livet ved å utnytte folks grådighet. Kristne som lever i slike samfunn

er fristet til å samle mer og mer rikdom til overforbruk. Folk blir sjelden klar over de manipulerende krefter og makter bak reklamen.

Evangeliet som en invitasjon til å endre livsstil.

(30)

Vanligvis reflekterer kirkene som institusjoner verdiene til det forbrukersamfunnet de hører til i. I denne situasjonen blir Guds rike en utfordring til kirkens troverdighet. Den korsfestede og oppstandne Kristus er en dommer over en innholdsløs livsstil og inviterer kirkene til omvendelse og nytt liv. I mange situasjoner i dag, vil en fornyet livsstil være den mest ekte og utvetydige måte å forkynne og leve ut evangeliet på. Dette vil innebære å danne og støtte grupper som innen kirken eksperimenterer med nye former for kristne fellesskap og familierelasjoner. Videre vil det innebære å delta i endringen av de strukturer som fører til urettferdig fordeling i verden i dag. Siden de som har overgitt seg til Gud er blitt en minoritet innen de rike sekulære samfunnene, virker denne oppgaven svært vanskelig. Ikke desto mindre, det er et kall til dem som venter på Guds rike å være surdeig, jordens salt, og et tegn på riket som skal komme.

Seksjon III

KIRKEN VITNER OM RIKET

Innledning

(1)

Denne tittelen er et skremmende krav, men og en vidunderlig virkelighet. Den er skremmende fordi den får oss alle til å granske vår personlige erfaring med den empiriske kirke, og til å bekjenne hvor ofte vårt kirkeliv har heller gjemt enn åpenbart herredømmet til Gud Fader, som Jesus Kristus gjorde kjent. Men samtidig er det virkelighet her. Hele Guds kirke, over alt og til enhver tid, er et rikets sakrament (tegn) som en gang kom i personen Jesus Kristus, og skal komme i sin fylde når han kommer tilbake i herlighet.

I Forkynnelse av Guds ord.

(4)

Forkynnelse av de gode nyhetene er kunngjøringen om at Guds rike er nær, en utfordring til å vende om og en invitasjon til å tro. I det Jesus forkynner at Guds rike er nær, spør han etter omvendelse og tro på evangeliet, (Mark. 1, 15). Tiden er kommet for det gamle håpet som er uttrykt hos profeten Jesaja, at riket må bli fullbyrdet. Jesus er sendt for å forkynne de gode nyhetene til de fattige, sette fanger i frihet, gjøre de blinde seende, sette de undertrykte i frihet, og å forkynne et nådens år for Herren (Luk. 4, 18–19), slik som Jesaja så i et syn. Ved Jesus, og i hans navn, bringer kraften fra Guds rike frihet og helhet, verdighet og liv både til dem som hungrer etter rettferdighet og til dem som kjemper mot kapitalisme, grådighet, selviskhet og død.

Guds rike vises klart når Den Hellige Ånd åpenbarer Jesus Kristus for oss. Ordet er blitt kjød i ham, og hans etterfølgere forkynner på stadig nye måter og med nye ord sin herlige frelser. Paulus sier med enestående fylde og intensitet: om noen er i Kristus — ny skapning! Det gamle er borte, se, alt er blitt nytt. Alt dette er fra Gud, som som gjennom Kristus har forlikt oss med seg selv og gitt oss forsoningens tjeneste, ved å fortelle om Jesus Kristus, lærer og helbreder, korsfestet og oppstanden, sant menneske og sann Gud, Frelser og Herre.

(5)

Der er falske forkynnere og falske evangelier som bruker Bibelens språk, ikke for å dra folk til Gud slik han er åpenbart i Jesus, men en gud laget ved menneskelige forestillinger. En del av kirkens lære er å hjelpe folk til å kunne oppdage denne forskjellen.

(6)

Hele kirken og hvert medlem av den er ansvarlige for forkynnelsen, selv om Ånden utstyret noen medlemmer med spesielle gaver til å være evangelister, og en finner stor mangfoldighet på vitnesbyrd. Både kirken og de innenfor den som er utrustet som evangelister, er selv del av det budskap de bringer fram. Tilliten til forkynnelsen av Guds ord hviler på oppriktigheten i kirkens totale vitnesbyrd.

(10)

Forkynnelse regner med omvendelse. Omvendelse som er resultat

av Den Hellige Ånds gjerning kan være individuell, åndelig eller følelsesmessig — og disse tre elementene er vesentlige, men mye mer vil følge etter. Det involverer å vende seg *fra* noe og å vende seg *mot* noe. Det innebærer alltid en lojalitetsoverføring, og betyr å bli en borger av Guds rike gjennom tro på Jesus Kristus. Omvendelse medfører å forlate vår gamle trygge tilværelse (Matt. 16, 24) og å kaste seg utpå et liv i tro. Dette fører til en viss grad til jordisk hjemløshet (Matt. 8, 20), for selv kirken er bare en nød-bolig (paroikia).

Omvendelse innebærer et nytt forhold til Gud og mennesker og fører med seg å bli del av de troendes samfunn. Den er individuell og sosial, vertikal og horisontal, tro og arbeid (Jak. 2, 19–20). Den har å gjøre med ting som i seg selv ikke nødvendigvis er gale, men som står i veien for vårt forhold til Gud og våre medmennesker, (1. Mos. 22; Fil. 3, 2–8; Luk. 18, 22; Luk. 3, 13). Den er en stadig prosess.

Ingen kan kjenne Guds rike i Jesus Kristus og akseptere hans autoritet uten gjennom Ånden. Dette er en så spennende og avgjørende erfaring at Jesus refererte til den som «å bli født på ny» (Joh. 3, 3–8) og Paulus som «å kle dere i det nye menneske», det som er skapt etter Guds bilde (Ef. 4, 24).

II På leting etter et levende fellesskap på lokalplanet, eller å leve fremtiden nå.

(12)

Som kristne kjenner vi igjen uoverensstemmelsen mellom det virkelige Guds rike og det faktiske forhold som våre lokale menigheter erfarer. Noen av oss har derfor lett etter forskjellige måter å få fellesskapet i kirken til å likne mer på det rikets fellesskap som Jesus proklamerte. Den institusjonelle kirke skal ikke forkastes, siden den er en av de formene hvor det kan bli vekkelser. Under innflytelse fra liturgisk og sakramental fornyelse, karismatiske bevegelser og menighets week-ender, prøver lokale menigheter å virkeliggjøre fylden av kristent fellesskap. Husmenigheter og andre små bønne- og studiegrupper gir større muligheter for et mer ærlig og omsorgspreget personlig fellesskap enn de større gruppene kan. Slike små grupper blir ofte økumeniske.

Ofte hindrer kirken sitt eget vitnesbyrd ved handlinger like så vel som ved ord. Noen ganger er den en ekskluderende forsamling. Den ekskluderer folk på grunnlag av rase, kjønn, klasse og handi-

cap. Og ved å legge vekten på verbal uttrykksmåte, ekskluderer den også dem som hovedsaklig oppfatter gjennom bilder. Den ekskluderer kvinner gjennom sitt mannsdominerte språk, og ved å nekte dem full deltakelse, særlig i lederposisjoner. Ekskludering på klassegrunnlag er svært tydelig i de vestlige hvite middelklassekirkenes liv og de som har den stilen i andre land, som ofte er uvitende om måten andre klasser er ekskludert fra forsamlingen på. Folk fra andre klasser føler seg ikke i stand til å ta del i og bli hørt i slike kirker. Ekskludering av raser kan være direkte eller indirekte. I sistnevnte tilfelle kommer det fram på samme måten som klasse- og kultur-ekskludering. På lignende måte ekskluderer kirken ved sin verbale natur en stor del mennesker som finner at andre uttrykksmåter er nyttigere. Dette er bare noen få blant mange former for ekskludering som kirken praktiserer, bevisst eller ubevisst.

III Det helbredende fellesskap.

(17)

Vår Herre helbredet de syke som et tegn på at Guds rike hadde kommet nær, og befalte sine disipler å gjøre det samme (Luk. 9, 1 – 16). Det er en helbredelse av det hele menneske — tilgivelse for de skyldbetyngede, helse for de syke, håp for de fortvilede, gjenopprettede forhold for de fremmedgjorte — som er tegnet på rikets komme.

(19)

Den lokale menighet skal være et helbredende fellesskap. Den Hellige Ånd bruker kjærlighetstjenestene og åpenheten menigheten viser, til helbredelse. Ved å lytte til hverandre og å bære hverandres byrder får de fortvilede håp og de fremmedgjorte blir restituert. De som har fått viljen sin knust får nytt håp i den omsorgsfulle gruppen. Gudstjenester og sakramenter blir en mektig kraft for å helbrede de syke — særlig forbønn, tilsigelse av syndens forlatelse, håndspålegging og salving med olje (Jak. 5, 14) og deltakelse i nattverden.

(20)

En mengde metoder for helbredelse brukes i dag. Mangelen på, eller et lite passende vestlig helsesystem, har gjenoppplivet interessen for orientalsk sykehjelp og andre tradisjonelle helbredelsesmetoder.

Det er også to spesifikt kristne helbredelsesmåter. Den ene er den helhetlige fremgangsmåten — en sammensetning av psykoterapi, medisin, rådgiving, fysioterapi, Ordet, bønn og støttegrupper. Vi anbefaler denne form for hellig omsorg som er i samsvar med Jesu omsorg for hele mennesket. Den andre måten er den fornyede interessen for karismatiske gaver til helbredelse som har gjort at mange mennesker over hele verden er blitt helbredet for forskjellige fysiske og psykiske sykdommer og er blitt forfrisket i sine åndelige liv. I noen tilfeller har de karismatiske gavene en stor betydning i de sentra hvor man praktiserer en helhetlig medisinsk hjelp. Siden det blant noen kristne er usikkerhet eller skepsis angående visse helbredelsesmåter, oppfordrer vi kristne til å bli mer åpne overfor hverandre i samtaler om dette emnet, for å unngå unødvendige skillelinjer. Men vi anbefaler også mer seriøse diskusjoner om hva som utgjør ekte helbredelse. Kirkenes Verdensråd blir bedt om å sørge for hjelp til dette.

IV Felles vitnesbyrd om Guds rike.

Felles vitnesbyrd og kulturell identitet.

(21)

I sin misjon i enhver kultur er kirken kalt til å vitne om den inkarnerte Kristus, i familieliv, i felles feiringer, i kunst og i sin kamp.

Vi stadfester behovet for og muligheten til felles vitnetjeneste overfor befolkninger og grupper som ikke kjenner tilstrekkelig til evangeliet, både i kulturgrupper hvor evangeliet aldri er blitt forkynt og i samfunn hvor mange mennesker ikke lenger tror på evangeliet. Vi trenger samarbeid til å finne ut hvor disse befolkningene og gruppene eksisterer, hvordan de kan bli nådd. Hvilke forberedelser og initiativ for å forkynde riket til dem kan vi gå sammen om? Det er nødvendig at vi utforsker hvordan vi kan samordne vitnetjenesten for disse forskjellige kulturelle grupperinger, og hvordan vi skal unngå å konkurrere eller å gjøre proselytter. Vi oppmuntrer alle dem som arbeider med å få evangeliet skikkelig rotfestet innen de forskjellige kulturene.

V Nattverden som et vitnesbyrd om Guds rike og en erfaring av Guds herrevelde.

Ord og sakrament.

(28)

Når vi snakker om gudstjeneste og om vår forståelse av hva som er

sentral, blir vi klar over forskjellig vektlegging, men vi tror at det er en voksende økumenisk konsensus. Vi verdsetter «Faith and Order» dokumentene om dåp, nattverd og embete som hjelper oss til å se vår økende enhet. Vi vil søke å verdsette det talte ord til å ha sakramental verdi, for når vi preker, spør vi Ånden om å ta våre umodne ord og tanker og gjøre dem virksomme og kjærlige for å røre ved tilhørernes hjerter. Vi vil søke å motta nattverden som Guds ord som taler på nytt hver dag om offer og seier. Vi tror at når våre kirker holder sammen disse to aspektene av det som de kristne deler med hverandre, kan vi unngå både den overdrevne intellektualismen i noen prekentradisjoner, og den overdrevne ritualisering hos dem som har fokusert fullstendig på nattverden.

Nattverden — pilgrimsbrødet.

(31)

Opplevelsen av nattverden er primært innenfor fellesskapet i kirken. Den gir liv til kristne slik at de kan bli formet i Kristi bilde og bli virksomme vitner for ham. Påskefeiringen (for eksempel i ortodokse kirker) med levende lys som sendes fra liturgen til alle, og gjennom alle til hvert hjem, gjør dette svært levende.

For at denne vekstprosessen kan bli oppmuntret, søker vi gjennom liturgien å hjelpe nattverden til å tale direkte inn i vår tilstand. Hver kristen prest og menighet må søke å forstå dette, og vi kan bare gi noen indikasjoner:

Hvor et folk blir brutalt undertrykt, taler nattverden om utgang og utfrielse fra trengsel.

Hvor kristne blir avvist eller fengslet for sin tro, blir brødet og vinen Herrens liv som ble forkastet av mennesker, men som er blitt «hjornesteinen».

Hvor kirkene opplever et synkende medlemskap og dets budsjetter er deprimerende, erklærer nattverden at det er ingen grenser for Guds gaver og ingen ende på håpet i ham.

Hvor rase-, kjønns- og klasseskille er fare for fellesskapet, gjør nattverden alle slags mennesker i stand til å ta del i den samme mat og bli til ett folk.

Hvor folk har overflod og behagelig liv sier nattverden, «Som Kristus gir oss sitt liv, del du hva du har med de som sulter».

Hvor en menighet er isolert på grunn av politikk eller krig eller geografiske forhold, forener nattverden oss med alle Guds folk alle steder og til alle tider.

Hvor en søster eller bror er nær døden, blir nattverden en dør inn til vår kjærlige Fars rike.

På slike måter gir Gud sitt folk føde når de feirer nattverdens mysterium slik at de kan bekjenne i ord og gjerning at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.

Seksjon IV:

KRISTUS — KORSESTET OG OPPSTANDEN — UTFORDRER MENNESKELIG MAKT

(11)

Myndighetenes krav, og lidelsene som dette resulterer i, åpenbarer den alle steds nærværende vold. Men dette er et faktum og ikke en skjebne, og kristne må derfor uten å nøle stå imot voldsmakten.

Vi er klar over at kristne i dag velger forskjellige måter å bekjempe vold på. Vi ønsker å stadfeste praktisering av ikke-vold som en uadskillelig del av den kristne lydighet. Vi kaller på kirker for å sørge for støtte til alle dem som gir sitt liv til ikke-vold. En stedfortredende og forløsende lidelse som den vår Herre gjennomgikk, må i visse tilfelle også bli valgt av hans etterfølgere for å motarbeide vold ved lidende kjærlighet — korsets vei. Ikke desto mindre er det situasjoner hvor kristne erfarer at deres fellesskap er involvert i vold. Under slike omstendigheter, skulle kirkene vise i konkrete handlinger sin solidaritet med disse kristne og andre som blir involvert i motvold for å bli fri fra den uutholdelige vold fra undertrykkerne, uten at de identifiserer seg fullstendig med noen politisk bevegelse. Det er nødvendig for alle å ta i betraktning den globale trussel som fremkommer av øket militarisme. Den kan i årene fremover gi ikke-voldsalternativet større betydning.

De forskjellene som er beskrevet ovenfor, skiller kristne når det gjelder den rette bruk av vold. Det er ikke en fullstendig harmoni, men en uløst økumenisk debatt, som denne konferansen ikke har studert direkte. Viktigheten av denne debatten er øket med den politiske utvikling i de senere år. Vi ber Kirkenes Verdensråd om å prioritere et direkte studium av dette problemet.

Bot og omstrukturering av misjon

(17)

Vi må slå fast at den korsfestede Kristus ikke bare utfordrer samfunnsstrukturene, men også de institusjonelle kirkestrukturene. Et virksomt svar på denne utfordringen er avgjørende for fullføringen av oppgaven som den oppstandne Kristus gav kirken. Det maner til bot og omstrukturering:

Kirker er fristet til å være selvsentrerte og selv-bevarende, men de er kalt til å tjene og dele. Kirker er fristet til å bli selv-oppholdende, men de er kalt til å være totalt overgitt til Guds rikes løfter og krav. Kirker som er fristet til å fortsette som klerikale og mannsdominerte, er kalt til å bli levende fellesskap hvor alle medlemmer kan utøve sine gaver og dele på ansvaret. Kirker som synes å være på tilbakegang eller døende med stivnende strukturer, er kalt til å bli levende fellesskap hvor alle medlemmer kan utøve sine gaver og dele på ansvaret. Kirker er fristet til å være ekskluderende og privilegerte, men er kalt til å være tjenere for en Herre som er den korsfestede Kristus, han som ikke krevde noe privilegium for seg selv, men led for alle. Kirker tenderer mot å reflektere og styrke de dominerende, utbytende samfunnsstrukturene, men er kalt til å være forsamlinger som er kritiske til status quo. Kirker er fristet til å være delvis lydige, men er kalt til en total overgivelse til Kristus som før han ble den oppstandne, først måtte bli korsfestet.

I forholdet til evangelisering

(19)

Jesus gav sine disipler oppdraget å gå med sitt evangelium til hele jorden inntil han kommer igjen ved tidens slutt. «Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere lærer dem å holde alt jeg

har befalt dere». Det er viktig at innholdet i og måtene for evangelisering blir gjennomgått i vår tid i lyset av fremskrittene i bibelkunnskap, av våre egne feil i fortiden og av nye krefter og problemer som dukker opp i dag. Jesus er evangeliets kjerne. «Elsk hverandre som jeg har elsket dere» er budskapet fra hans liv, og «omvend dere og tro de gode nyhetene» var hans lære. Dette fordrer en radikal holdningsendring hos etterfølgerne.

Derfor er ekte evangelisering forkynnelsen av Jesus Kristus som Frelser og Herre som gav sitt liv for andre, og som ønsker at vi gjør det samme, og setter oss fri ved å tilsi oss Guds tilgivelse. Evangelisering er sann og troverdig bare når den skjer både i ord og gjerning; forkynnelse og vitnetjeneste. Å si dette, er ikke å antyde at evangeliet får sin kraft fra de kristnes gode gjerninger; vår svikt i lydhighet kan imidlertid virke som snublesteiner.

I en verden med tyveri og folkemord i stor stil, kan kristen evangelisering bare være ærlig og ekte hvis den klart står imot disse urettferdige forholdene som er diametrale motsetninger til Guds rike. Den ser etter tilslutning i en troshandling som resulterer i overgivelse. Kristent liv kan ikke føres videre, eller bli kommunisert, ved en ettergivende taushet og mangel på handling angående den kontinuerlige utbytting av majoriteten av menneskeheten fra noen få privilegerte. «Om noen sier at han elsker Gud, men likevel hater sin bror, da er han en løgner. For den som ikke elsker sin bror som han har sett, han kan ikke elske Gud som han ikke har sett» (1. Joh. 4, 20). Også i dag er naboen falt blant røvere, som i lignelsen fra evangeliet. Ve over den evangelist som forkynner ordet, men som går forbi sin nabo, lik presten og levitten i Jesu lignelse.

Enheten og integriteten mellom sosial handling og evangelisering, er blitt foreslått for oss ved å stille opp en politisk utfordring i Jesu Kristi navn til undertrykkeren. Dette kan være den eneste riktige måten å vise ham hva det innebærer å gjøre Jesus Kristus til den herskende realitet i hans liv. På denne måten er det vi bekrefter og søker å adlyde befalingen om å være vitner om Jesus Kristus og ham korsfestet for alle folkeslag. Vi forkaster som kjettersk ethvert utsagn om en Kristus som ikke er kommet i kjød, en karikert Jesus som er presentert slik at han ikke skulle ha en inderlig omsorg for menneskenes liv og forhold. Vår evangelisering må settes inn i sammenheng med globale misjonsstrukturer.

I misjonssammenheng

(20)

I løpet av møtene våre har vi blitt ledet til å studere betydningen av Jesu korsfestelse utenfor bymuren. Vi ser dette som et tegn i overensstemmelse med mye annet i hans liv, at han som var sentrum er konstant i bevegelse fra sentrum mot periferien, mot dem som er plassert i utkantene, dem som er ofre for demoniske, politiske, økonomiske, sosiale, kulturelle og til og med — eller særlig — religiøse krefter. Hvis vi tar denne modellen alvorlig, finner vi ut at vi må være sammen med Jesus i periferien, i samfunnets utkanter, for hans prioritering var klar.

Misjon og evangelisering må bli sett i sammenheng med den korsfestede Kristi ord til sitt eget folk: Lukas 4, 18–19:

«Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne et gledesbudskap for fattige. Han har sendt meg for å kunngjøre at fanger skal få frihet og blinde skal få synet igjen, for å sette undertrykte fri og rope ut et nådens år for Herren.»

Denne misjon og evangelisering bryr seg om de fattige, blinde, fengslede og undertrykte og de forhold de er kommet i på grunn av urettferdige økonomiske, politiske og religiøse strukturer. I mange år har kirkene tatt disse behovene alvorlig gjennom sitt veldedighetsarbeid. Slik veldedighet blir i stigende grad sett på som ensidig, i den grad den mislykkes i å takle årsakene og strukturene.

(21)

Vårt felles studium og bønn over temaet «Kristus — korsfestet og oppstanden — utfordrer menneskelig makt» har ført oss til å se spesiell betydning i de fattiges, maktesløses og undertryktes rolle. Kunne det ikke være at de har det klareste syn, det næreste fellesskap med den korsfestede Kristus som lider i dem og med dem? Kunne det ikke være at de fattige og maktesløse har det mest betydningsfulle ord til de rike og mektige: at Jesus må søkes i utkanten, og bli fulgt «utenfor byen»? At å følge ham innebærer en forpliktelse overfor de fattige? Hvem andre enn de fattiges kirker kan preke til verdens fattige med integritet?

På disse måtene kan vi se de «fattige» kirkene i verden som bærere av misjon: verdensmisjon og evangelisering vil antagelig nå først

og fremst være i deres hender. Kanskje det bare er de som kan vekke verden til å bli klar over det viktige kallet fra Jesus til omkostningsfull og radikal tilslutning. Vi vil at disse tankene skal tas grundig opp av alle som bryr seg om misjon.

Misjon i utkantene

(23)

Begrepet misjon forstått som noe som foregår mellom «senderland og mottagerland», har for lenge siden blitt byttet ut med gjensidighet og deltakende misjon, som en to-veis strøm mellom kirker i de industrialiserte land og i den såkalte tredje verden. Vi vil peke på følgende:

Det kristne fellesskapet i Folkerepublikken Kina minner oss på at kraften fra den korsfestede Kristus kan holde oppe tro og vitnesbyrd adskilt fra maktstrukturene som den så lenge hadde vært avhengig av. Det kristne fellesskapet har i lang tid vist oss sammenhengen mellom det å stole på seg selv, og hengivelsen til den nasjonale kamp som folket har ført for å oppnå rettferdighet. Ettersom det blir flere kontakter med andre kirker, vil det være en fordel for alle å lære av kirken i Kina når det gjelder å arbeide med spørsmålene om kulturell identitet og ekte tro.

Vi ser en endring i retningen for misjon, som kommer av vår forståelse av at Kristus er sentrum og alltid er i bevegelse mot utkantene. Uten på noen måte å fornekte at gjensidigheten mellom kirkene på den sydlige og nordlige halvkule fortsatt vil ha betydning og være nødvendig, mener vi å ha oppdaget utvikling hvor misjonsvirksomhet i åttiårene i økende grad vil finne sted innenfor disse områdene. Vi føler at det vil bli en økende trafikk mellom kirker i Asia, Afrika og Latin-Amerika, hvor det er både rike og fattige. Vi regner med at denne utviklingen vil ta form av stadig sterkere initiativ fra de fattiges og undertryktes kirker i utkantene. På lignende vis i de industrialiserte landene hvor en ny vekselvirkning, særlig fra marginalgruppene, kan føre til ny fordeling i utkantene av de rike samfunn. Siden ressurser fremdeles vil kunne komme fra rike til fattige kirker, og siden det ikke er vår intensjon å oppmuntre til isolasjonisme, føler vi at det ville være en fordel for denne nye faktiske situasjonen å løsne på de makt- og avhengighetsbånd som fremdeles er så skandaløst karakteristiske for forholdet mellom mange kirker, respektive på den sydlige og nordlige halvkule. Uansett må vi

arbeide for en ny verdensordning ved å gå sammen i en felles front mot sentralmaktene.

På denne måten har vi erkjent at kirkene i hver av de tre «verden», bærer primæransvar for misjon og evangelisering i sine egne land og områder. Det er de som er kalt til å påta seg en kritisk holdning i den korsfestede Kristi navn i forholdet til sine egne strukturer og regjeringer, og det er de som utøver kontroll over sine egne interesser, så vel som over de midler som brukes i fullføringen av deres misjons- og evangeliseringsoppgaver.

(25)

Bare på dette viset kan vi være solidariske med kirker i andre områder enn våre egne, og bare på denne måten kan vi utøve misjon og arbeide for en rettferdighet som legitimeres i tjeneste for den korsfestede Kristus, den som utfordrer all menneskelig makt. Å bygge slike mellom-kirkelige forhold uten å utfordre våre egne maktstrukturer, som avhumaniserer og forråder riket, er å bygge på sand.

«Gjør dette»

(27)

Jesu befaling «gjør dette» driver oss til å være trofaste mot den sannheten vi alt har mottatt. Vi trenger ikke flere ord, men viljen og motet til å handle. Vi vet at slik handling vil føre oss inn i konflikter med denne verdens makter langs veien til den korsfestede.

(28)

I det vi går fra denne konferansen i hans navn som gav avkall på alt på grunn av sin kjærlighet til alle, appellerer vi til kristne i hele verden om å åpne sine øyne for den dødbringende velstandskonkurransen, og til å heve en mektig røst til støtte for fred, i det de husker på at fred bare kan sikres gjennom en rettferdig fordeling av verdens ressurser. Nasjonal egoisme er en synd hvis lønn bare kan bli døden, kanskje hele verdens undergang. Vår tro på Kristi herredømme må alltid ekskludere den resignerte akseptering av skjebnen. Derfor må vi forkaste og bekjempe det fortvilede råd som aksepterer at krig er unngåelig. Kristus er oppstanden!

«Kom Herre Jesus!»